

Mierne, milo

Minnelied
Lubostna

F. Schubert (1797-1828)
Text: Höltý
Slov. text: M. Šamko

1. Vtáč - ky nô - tia od sa - dov, ked' môj an - jel
1. Hol - der klingt der Vo - gel - sang venn die En - gel -

krá - ča v ran - nej ro - se zá - hra - dou,
rei - ne, die mein Jüng - lings - herz be - zwang,

nôž - ky svo - je zmá - ča. Hned' - je lá - ka
wan - delt durch die Hai - ne. Rö - ter blü - het

sa - my kvet, ze - le - ſou hý - ri trá - va,
Tal und Au, grü - ner wird der Ra - sen,

vô - kol lie - ta vtá - čí svet, s vet - rom si po -
 wo mir Blu - men rot und blau ih - re Hän - de
 hrá - va, vô - kol lie - ta vtá - čí svet, s vet - rom si po -
 la - sen, wo mir Blu - men rot und blau ih - re Hän - de
 hrá - va.
 la - sen.

2. Bez nej stichne vtáči hlas,
 kvietok v sade zvädne,
 aj slniečko v jarný čas
 bez nej smutné bledne.
 Zostaň, kráska lúbezná,
 zostaň tu navždy s nami,
 môjmu srdcu príbuzná,
 nechod' v kraj neznámy,
 zosrāň, kráska lúbezná,
 nechod' v kraj neznámy!

2. Ohne sie ist alles todt,
 welk sind Blürt'und Kräuter,
 und kein Frühlingsabendroth
 dünkt mir schön und heiter.
 Traute, minnigliche Frau,
 wollest nimmerfliehen,
 dass mein Herz gleich dieser Au'
 mög'in Wonne blühen,
 dass mein Herz gleich dieser Au'
 mög'in Wonne blühen.